

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobců **a) F. Š. a b) M. Š.**, zastoupených JUDr. Tomášem Davidem, advokátem se sídlem Dláždění 4, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti zúčastněné osoby **Ředitelství silnic a dálnic ČR** se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, zastoupené JUDr. Markem Křížem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 91/28, Karviná-Fryštát, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 46258/2015 ze dne 18. 6. 2015, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 46258/2015 ze dne 18. 6. 2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále jen „stavební úřad“) č. j. MMOP 101063/2014 ze dne 16. 1. 2015, jímž byla k žádosti zúčastněné osoby umístěna stavba „Silnice I/11 Opava, severní obchvat – západní část“.

Žalobci proti napadenému rozhodnutí v žalobě namítali, že správní orgány měly zkoumat variantní řešení předmětné stavby; jestliže tak neučinily, jednaly v rozporu se základními zásadami správního práva, jimiž jsou zásada proporcionality a minimalizace zásahů do práv dotčených osob. Dále uváděli, že správní orgány porušily i ustanovení § 90 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „StZ“), kdy na základě uvedeného ustanovení měly posuzovat podmínky v uvedeném ustanovení uvedené, jakož i naplnění zásady minimalizace umísťování staveb do konfliktních území. Konečně žalobci namítali, že nebyly dány podmínky pro stanovení maximální doby platnosti územního rozhodnutí, neboť žadatel nedostatečně odůvodnil potřebu prodloužení platnosti územního rozhodnutí na 5 let. Žalobci nesouhlasí s názorem žalovaného, že námitku v tomto směru měli uplatnit již v prvostupňovém řízení, neboť je na žadateli, aby prezentoval důvody pro prodloužení stavby, nikoli na žalobcích, aby je rozporovali. Navíc žalovaný porušil zásadu nestrannosti, když doplnil důvod prodloužení spočívající ve všeobecně známé náročnosti staveb tohoto druhu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 10. 2015 odkázal na rozsudek podepsaného soudu č. j. 22 A 2/2010-84 ze dne 29. 2. 2012, jenž se vyjadřuje k nepřipustnosti variantních řešení v rámci řízení o návrhu na vydání územního rozhodnutí, jestliže sám navrhovatel zvolí určitou variantu a neodstoupí od ní. Pokud se týče námítky rozporu s § 90 StZ, pak tato je formulována obecně a žalovaný má za to, že umísťovaný záměr je v souladu s uvedenými požadavky; v projednávané věci s ohledem na její charakter nelze požadovat řešení, které by se vůbec nedotklo práv žádného z účastníků, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 261/2014-70 ze dne 30. 4. 2015. Ke stanovení prodloužené doby platnosti 5 let uvedl, že stavební úřad o této věci rozhoduje z moci úřední, a není tedy vázán návrhem žadatele, přičemž odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 46 A 29/2013-94 ze dne 27. 1. 2015.

Žalobci reagovali replikou ze dne 3. 2. 2016, v níž setrvali na své žalobní argumentaci.

Zúčastněná osoba se ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 5. 2016 připojila ke stanovisku žalovaného.

Pokud se týče včasnosti podané žaloby, vycházel krajský soud ze skutečnosti, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by byli žalobci seznámeni se skutečností, že řízení je vedeno v režimu zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů.

Se zřetelem k povaze stavby, která je veřejně prospěšnou stavbou krajského významu, rozhodl soud o věci přednostně (§ 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]).

Krajský soud rozsudkem č. j. 22 A 82/2015-53 ze dne ze dne 28. 7. 2016 žalobu zamítl. Proti rozsudku podali žalobci kasační stížnost. Této bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 212/2016-42 ze dne 20. 9. 2017 vyhověno proto, že krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, ačkoli k tomu neměl souhlas účastníků.

U následného jednání před krajským soudem dne 29. 11. 2017 strany setrvaly na svých dosavadních stanoviscích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že předmětné územní řízení bylo zahájeno podáním žádosti zúčastněné osoby ke stavebnímu úřadu dne 2. 12. 2013; ta rovněž požádala o prodloužení platnosti územního rozhodnutí na 5 let. Stavba, která byla předmětem řízení, je posledním úsekem severního obchvatu Opavy. Dne 16. 9. 2014 se konalo veřejné ústní jednání, kde žalobce a) proti záměru vznesl námitku, v níž uvedl, že je soukromě hospodařícím rolníkem, půda je jeho jediným zdrojem obživy, a bude chtít adekvátní náhradu. Rozhodnutím č. j. MMOP 101063/2014 ze dne 16. 1. 2015 stavební úřad žádosti vyhověl. K námitce žalobce a) uvedl, že stavba je stavbou veřejně prospěšnou, a proto souhlasy vlastníků předmětných pozemků se stavbou nejsou potřebné; veřejný zájem na vyvlastnění konkrétních pozemků bude muset být prokázán ve vyvlastňovacím řízení. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali odvolání žalobci a další dva účastníci řízení. Žalobci v odvolání namítali dotčení na svých vlastnických právech, kdy k realizaci stavby má být zabrána podstatná část jejich pozemků, na nichž žalobce a) hospodaří jako rolník; poukázali na to, že postup stavebního úřadu, který je odkázal na vyvlastňovací řízení, nebyl dle jejich názoru správný; nakonec namítali neodůvodněnost prodloužení doby platnosti rozhodnutí na 5 let. Napadeným rozhodnutím byla odvolání zamítnuta a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Pokud se týče žalobních námitek, předeseílá soud, že se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

Žalovaný zcela správně poukázal na rozsudek podepsaného soudu č. j. 22 A 2/2010-84 ze dne 29. 2. 2012, který na projednávanou věc plně dopadá, neboť charakter územního řízení je návrhový, a proto daný návrh determinuje rozsah možného posouzení umístění stavby správním orgánem; ten může danému návrhu buď vyhovět (umístit stavbu) nebo jej zamítnout. Zásada minimalizace zásahu neznamená eliminaci zásahu. Zvláště u veřejně prospěšných staveb, představujících významnou součást veřejné infrastruktury nelze předpokládat nedotčení práv třetích osob (včetně jejich práv vlastnických), nicméně právní řád poskytuje nástroje

k minimalizaci těchto zásahů, resp. jejich kompenzaci, na což správní orgány rovněž poukázaly.

Pokud se týče ustanovení § 90 StZ, jenž stanoví okruh referenčních skutečností, s nimiž je záměr posuzován, pak rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelně uvádí, jak byl s těmito jednotlivými skutečnostmi záměr posouzen a námitky žalobců v tomto ohledu jsou obecné a nekonkrétní. Není ani patrné, jak si představují, že by se „materiální chápání právních norem“ mělo promítnout do rozhodování žalovaného, resp. stavebního úřadu. Rovněž pokud se týká proporcionality, ta je zákonně vychýlena ve prospěch požadovaného záměru, a to v důsledku skutečnosti, že tento je veřejně prospěšnou stavbou.

Ve vztahu k námitce proti prodloužené době platnosti rozhodnutí se soud ztotožňuje s názorem, že tato byla uplatněna v rozporu s koncentrační zásadou. Žalobci měli možnost se ke stanovení doby platnosti územního rozhodnutí vyjádřit, neboť žádost o stanovení pětileté doby platnosti je součástí žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Navíc v případě rozhodnutí o prodloužení doby platnosti rozhodnutí není stavební úřad vázán návrhem, takže jeho vlastní úvahy v tomto směru nemohou být pokládány za porušení principu nestrannosti; nadto tyto úvahy správních orgánů jsou racionální, přezkoumatelné a pro soud přijatelné.

Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti žádné nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Krajský soud v Ostravě
dne 29. listopadu 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu